

Ceprav vem, da je prijatelj Perusini načelno istega mnenja kot jaz, izrabljam prilžnost in tu ponovno poudarjam, da je pri reševanju folklornih vprašanj na mejnih tleh nujno pritegniti v pomoč izročila sosedov.

Milko Matičetov

MILAN DUHAČ: ODRZAVANJE MUZEJSKIH PREDMETA, Beograd 1949

Kam je treba to knjigo uvrstiti, avtor sam pove v svojem uvodu. Okvir in namen knjige se tam označujeta takole: »Ko sem jo sestavljal, sem se trudil, da vnesem tisto najosnovnejše, kar mora muzealec vedeti s tega področja. Smatram, da bo koristila mlajšim tovarišem in posebno onim, ki ne znajo tujih jezikov. Pri zbiranju gradiva zanjo sem izkoristil izkušnje starih in priznanih muzejskih delavcev na tem področju in njihovo delo...» Sledi seznam treh ruskih del iz let 1947, 1945 in 1934 ter eno češko delo, ki tu ni datirano.

Duhačeva knjiga morda bolj zasluži, da jo označimo za preparatorski abecednik kakor pa muzejski priročnik. Kot abecednik pa jo je treba oceniti pozitivno. Predvsem je treba pohvaliti trezno organizatorno uvidevnost, ki leži v odločitvi za izdajo take knjige. To vrsto strokovne literature najprej rabimo. V stvari leži pred nami priročen kompilat najosnovnejših stvari iz doslej objavljene literature. Sedaj, ko je to izvršeno, lahko mislimo na literarno obdelavo podrobnosti ter na objavljanje svojih in tujih novejših izkustev na specialnih področjih.

Menda nima pomena, da bi se spuščali abecednikom v podrobnosti. Krive vere nobeden ne uči in tudi ta ne. Duhačeva knjiga je preprost kompilat, dobro, trezno in pregledno redigiran material iz celega gozda literature oziroma podatkov, do katerih je avtor prišel posredno ali neposredno. Kdor pozna zelo različno vrednost le-teh, lahko presodi delo, ki ga je moral avtor opraviti že samo s tem, da je odbral od osnovnega tisto, o čemer sodi, da je porabno. S svojimi lastnimi izkustvi bi nam najbrž ne mogel tako postreči.

Ocenjevati podrobnosti take objave bi pomenilo ocenjevati njene vire; to so pa že davno opravili drugi. Tudi nam manjka za gotove stvari izkušenj. Duhačevi viri n. pr. navajajo, da je »rogna« propadanje bron na bacilni podlagi in Duhač pač to trditev posnema. Kdor bo hotel oporekati, bo moral navesti svoje dokaze. Teh mi zaenkrat nimamo; in tako je še z nekaterimi drugimi trditvami. Isto je s protiukrepi, v navedenem primeru n. pr. s segrevanjem. Nihče od nas se še ni prepričal, da to ne zaleže, vsaj objavil tega še ni nihče.

Ko bomo v tem in v drugih primerih čez nekaj let razpolagali z novimi izkušnjami, jih bo treba objaviti in tako izpopolniti strokovno slovnstvo. Menim, da je s takega stališča treba presojati tudi ostala poglavja Duhačeve knjige.

Obžalovanja vredno pa je, da popolnoma pogrešamo nekatere podatke, ki bi bili dobrodošli zlasti muzealcu, ki ima opravka z etnografskim materialom; tako n. pr. konserviranje peciva in ostalih živil sploh ni prišlo do obravnave; kosti, rogu, slonovini, biserom; biseri matici, usnju, krznu, lasovju, perju in pergamentu pa je odmerjenih vsega komaj dobrih pet strani. Če pomislimo, da v naših današnjih razmerah zavzema etnografski material mnogo odličnejšo vlogo v muzejskih zbirkah kakor svoje čase, je treba tako pičlo obravnavo grajati in pripisati: v bodoče ne tako! In kaj naj rečemo za ves prirodoslovni sektor, ki sploh ni omenjen? Pri nas so prirodoslovni muzeji tudi muzeji! V okviru 116 strani bi se bila dala upoštevat tudi navedena območja.

Za zaključek se mi zdi nujno poudariti dvoje: Prvič potrebo, da si v kakšnem muzeološkem glasilu zagotovimo mesto za redno objavljanje tistih vprašanj iz muzejske tehnike, ki jih doslej še nismo obravnavali; mislim na podrobnosti, nove izsledke in dokumentacijo lastnih prizadevanj. Drugič, da bi dobili podoben, morda nekoliko razširjen abecednik tudi v latinici.

Rudolf Berčič